



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **P. H.**, podnikatele, IČ ..., místem podnikání v P., Z. 884, zastoupeného Mgr.Františkem Mészárosem, advokátem se sídlem v Praze 1, Revoluční 2, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, Pplk.Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30.3.2012, č.j.: SPR-6068/11-32

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí rozkladu žalobce proti rozhodnutí téhož úřadu ze dne 16.11.2011, č.j. SPR-606811-24, kterým byla žalobci za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.), uložena pokuta ve výši 75.000,-Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

Podle uvedených rozhodnutí měl žalobce spáchat správní delikt tím, že jako správce osobních údajů podle ustanovení § 4 písm.j) zákona č. 101/2000 Sb. nezajistil - osobní údaje u 1.120 zájemců o brigádu v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště, rodné číslo, číslo telefonu, emailová adresa, informace o ukončeném vzdělání, případně informace o

studiu, o jazykových dovednostech, o tom, zda osoba má záznam v rejstříku trestů a adresa přechodného bydliště uvedených na formuláři s osobními údaji a dále nezajistil

- osobní údaje u 360 zájemců o brigádu v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, místo narození a informace o studiu, případně adresa bydliště uvedená v potvrzeních o studiu,

neboť předmětné listiny byly hlídkou Městské policie hlavního města Prahy nalezeny dne 28.8.2011 v kontejneru na tříděný odpad v ulici Šimonova v Praze 17.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vyčerpal řádně opravné prostředky v řízení před správním úřadem a tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo napadeným rozhodnutím žalovaného, kterým byl shledán vinným ze spáchání uvedeného správního deliktu, za který mu byl uložen trest v podobě pokuty ve výši 75.000,-Kč. Podle názoru žalobce jsou obě rozhodnutí, tj. rozhodnutí správního úřadu prvního stupně i napadené rozhodnutí předsedy žalovaného Úřadu nesprávná a zkracují žalobce na jeho právech. Základním a nezbytným předpokladem uznání viny za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. za porušení povinností podle ustanovení § 13 odst.1 nepochybné zjištění, podložené konkrétními důkazy o tom, že žalobce byl v době spáchání správního deliktu jedním ze speciálních subjektů, uvedených v tomto ustanovení ve vztahu k osobním údajům, ke kterým se vztahuje příslušná povinnost. Správní úřady obou stupňů tuto skutečnost vzaly za prokázanou bez jakéhokoli relevantního důkazu o tom, že nalezené listiny, obsahující osobní údaje, měl žalobce kdy ve své dispozici. Na uvedený zásadní nedostatek upozorňoval žalobce již v podaném rozkladu, avšak jeho tvrzení zůstalo bez výsledku a žalovaný se s tímto vytýkaným nedostatkem v napadeném rozhodnutí náležitě nevypořádal. Pro závěr o odpovědnosti za správní delikt - analogicky jako při odpovědnosti za spáchání trestného činu - musí být vina obviněného prokázána nepochybně, respektive v případě setrvání pochybností se uplatní zásada *in dubio pro reo*, proto podle názoru žalobce nemohl žalovaný správní úřad uznat žalobce vinným ze spáchání správního deliktu za situace, pokud tato zásadní skutečnost nebyla v řízení důkazně prokázána.

Žalobce dále v podané žalobě namítl, že nesprávné ze strany žalovaného je i právní hodnocení otázky předmětného deliktu žalovaným jako správního deliktu trvajících, podle kterého by i v případě shledání odpovědnosti žalobce za porušení povinností, vyplývající z ustanovení § 13 odst.1 zákona č. 101/2000 Sb. popsaným jednáním jeho odpovědnost za spáchání nezanikla, neboť od jeho spáchání neuplynula doba tří let podle ustanovení § 46 odst.3 téhož zákona. Podle názoru žalobce nelze žádným z přípustných výkladů skutkové podstaty předmětného správního deliktu dojít k závěru, že by nepřijetí nebo neprovedení opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů představovalo trvajících správní delikt. V předmětném případě směřuje skutková podstata správního deliktu k poškození nikoli trvajících stavu, ať již vyvolaného a udržovaného nebo jen udržovaného, ale k poškození poruchového jednání, jehož následkem je porucha, tj. se zákonem nesouladný stav. Postihováno je však vyvolání této poruchy a nikoli udržování vyvolaného stavu. Skutečnost, že správní delikt podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. je správním deliktem poruchovým, má vliv i na okamžik, kdy je tento spáchán. Podle názoru žalobce je rozhodným okamžik dokonání vlastního jednání, jež poruchu vyvolalo, tj. okamžik, kdy nebylo provedeno opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, respektive kdy nebylo poprvé přijato opatření, zamezující neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. V tomto směru je

podstatné i vlastní vymezení skutkové podstaty dané správním deliktem, který spočívá pouze a právě v nepřijetí opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů a nikoli - jak nesprávně argumentují správní úřady obou stupňů - v následcích, jež jsou popsány v ustanovení § 13 odst.1 zákona č. 101/2000 Sb. I v případě, pokud by byla prokázána odpovědnost žalobce za popsané jednání, pak ke spáchání správního deliktu došlo v době předcházející o více než tři roky okamžiku, kdy správní úřad prvního stupně zahájil předmětné řízení a případná odpovědnost žalobce za jeho spáchání by v každém případě zanikla.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl (nad rámec výše uvedených důvodů) nepřiměřenou přísnost uložené pokuty ve výši 75.000,-Kč s odůvodněním, že by se v případě žalobce jednalo o jeho vůbec první správní delikt, přičemž správní úřad při správním řízení a rozhodování o výši pokuty nezohlednil kritéria, vyplývající z ustanovení § 46 zákona č. 101/2000 Sb., přičemž extrémně velké rozpětí limitů případné pokuty podle uvedeného zákona neznamená, že by výše pokuty 75.000,-Kč byla v daném případě přiměřená. Žalobce je podnikající fyzickou osobou, částka 75.000,-Kč není úměrná ani závažnosti jeho jednání, ani jeho osobním a majetkovým poměrům.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu bylo vydáno v rámci řízení, vedeného Úřadem se žalobcem na základě podnětu Městské policie hlavního města Prahy ze dne 31.8.2011. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nezajistil osobní údaje zájemců o brigádu ve výši uvedeném rozsahu, neboť předmětné listiny byly hlídkou Městské policie hlavního města Prahy nalezeny 28.8.2011 v kontejneru na tříděný odpad v Praze 17, ulici Šimonova. K jednotlivým v žalobě uplatněným námitkám žalovaný uvedl následující:

Z odůvodnění rozkladu žalobce a jeho listin, doručených žalovanému dne 11.1.2012, jednoznačně vyplývá, že nalezené šanony s listinami představují žalobcem neodvezený zbytek dokumentace, kterou měl umístěnu v domě č.p. 44 v obci Libotenice, který v roce 2005 prodal manželům K. Žalobce sám v podaném rozkladu připustil, že se správního deliktu dopustil, avšak namítal, že jeho odpovědnost za správní delikt již zanikla. Z uvedeného vyjádření žalobce tak vyplývá, že předmětné listiny měl ve své dispozici jako správce osobních údajů a argument žalobce, že není prokázáno, že vůbec kdy měl listiny k dispozici, považuje žalovaný zcela účelový.

Správcem osobních údajů je podle ustanovení § 4 písm.j) zákona 101/2000 Sb. každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Není tedy nezbytnou podmínkou, aby správce fyzicky disponoval osobními údaji, ale postačuje, pokud stanoví účel a prostředky. V daném případě bylo listinnými důkazy prokázáno, že nalezené dokumenty s osobními údaji pocházejí z roku 2001. V té době žalobce provozoval živnost, spočívající ve zprostředkování brigád pro obchodní centra a osoby, jejichž osobní údaje byly součástí nalezených dokumentů, byly skutečně vyslány na brigády do konkrétních obchodních center. Je tedy nepochybné, že žalobce jejich osobní údaje shromáždil a jako správce je zpracovával a odpovídal tak i za jejich zabezpečení.

Správní delikt podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. je deliktem ohrožovacím a nikoli poruchovým, což znamená, že nezabezpečením předmětných dokumentů při prodeji domu došlo k ohrožení osobních údajů v nich obsažených, tedy k reálnému nebezpečí vzniku poruchy. Není vůbec podstatné, zda k poruše chráněného zájmu

dojde - zde stačí, že nepřijetím jakýchkoli bezpečnostních opatření došlo k ohrožení osobních údajů, přičemž v posuzovaném případě došlo navíc i k poruše samotné.

Žalovaný stále považuje správní delikt žalobce za trvající, neboť žalobce protiprávní stav vyvolal tím, že nepřijal opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům a podobně. Tento stav pak dále žalobce udržoval, jelikož dokumenty, obsahující osobní údaje, nezabezpečil ani poté, co na to byl několikrát ze strany nového majitele domu pana K. upozorňován a proto správní delikt spáchaný žalobcem je trvajícím správním deliktem, odpovědnost žalobce za tento delikt nezanikla, jelikož k odstranění protiprávního stavu došlo až dne 28.8.2011, kdy předmětné listiny zajistila hlídka městské policie. Správní řízení bylo zahájeno dne 12.9.2011 a pokud by žalovaný přistoupil na argumentaci žalobce, v praxi by to znamenalo, že správci osobních údajů, kteří při zahájení zpracování osobních údajů nepřijali bezpečnostní opatření podle ustanovení § 13 zákona 101/2000 Sb., by po třech letech žádným způsobem neodpovídali za ztrátu, zveřejnění, zničení či zneužití osobních údajů a za jiné porušení ochrany osobních údajů.

K námitkám o výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že skutečnost, že se v případě žalobce jedná o jeho první správní delikt podle uvedeného zákona, nelze považovat za polehčující okolnost, jelikož žalovaný ve většině jím vedených správních řízení ukládá pokuty subjektům, které porušily zákon poprvé. Žalobce v rozkladu proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nenamítal neúměrnost výše pokuty vzhledem ke svým majetkovým poměrům, přičemž uvedená výše pokuty nemůže být sama o sobě pro žádnou podnikající fyzickou osobu likvidační. Žalobce ani žádným způsobem své tvrzení nepodložil, proto se žalovaný k argumentaci osobními a majetkovými poměry žalobce nemůže v řízení před správním soudem vyjadřovat.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 28.8.2011 nalezla hlídka Městské policie hlavního města Prahy v kontejneru na tříděný odpad na ulici Šimonova v Praze 17 osobní údaje přibližně 1.500 zájemců o brigádu ve výše uvedeném rozsahu.

Oznámením ze dne 2.9.2011 Úřad pro ochranu osobních údajů zahájil se žalobcem správní řízení o správním deliktu, toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 12.9.2011.

Správní úřad k objasnění celé věci v rozsahu stanoveném správním řádem opatřil listinné důkazy - zprávy společností OBI Česká republika, Globus Česká republika, k.s., Julius Meinl Coffee Int., a.s., Tesco Stores ČR a.s., MAKRO Cash & Carry ČR s.r.o. a KUTIL, k.s., přičemž dopisem ze dne 12.10.2011 správní úřad poučil účastníka řízení o jeho právech ve správním řízení a sdělil mu, že ve věci bylo ukončeno shromažďování podkladů, nezbytných pro vydání rozhodnutí. Žalobce se na výzvu správního úřadu k předmětu správního řízení nikterak nevyjádřil.

Rozhodnutím ze dne 16.11.2011, č.j.. SPR-6068/11-24, uložil správní úřad prvního stupně žalobci pokutu ve výši 75.000,-Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. za výše uvedené jednání, v němž

shledal porušení povinností správce osobních údajů podle ustanovení § 13 odst.1 téhož zákona.

Proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal žalobce k předsedovi Úřadu dne 5.12.2011 včasný rozklad, v němž argumentoval - stejně jako v podané žalobě - především tím, že správní úřad prvního stupně pochybil, když dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení povinnosti podle ustanovení § 13 odst.1 zákona 101/2000 Sb. pouze na základě nalezené dokumentace, aniž by byla jakkoli ověřena skutečnost, že tyto formuláře osobních údajů měl účastník řízení ve své dispozici. Dále žalobce namítl, že jej za spáchání správního deliktu nebylo možno postihnout, neboť jeho odpovědnost za správní delikt již zanikla, když předmětné listiny představují neodvezený zbytek dokumentace, umístěné v domě č.p. 44 v obci Libotenice, který žalobce v roce 2005 prodal rodičům své tehdejší přítelkyně manželům K.

O podaném rozkladu rozhodl předseda žalovaného správního úřadu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.3.2012, jímž rozklad zamítl a napadené rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt potvrdil se závěrem, že bylo nade vší pochybnost zjištěno, že jednání účastníka řízení spočívalo v nedostatečném zabezpečení osobních údajů obsažených v nalezené dokumentaci. Lhůta pro uložení pokuty s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu počíná běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu a výše uložené pokuty odpovídá zákonný kritérium s ohledem na to, že osobní údaje se týkaly velkého počtu subjektů, nalezené listiny obsahovaly velký rozsah osobních údajů včetně rodných čísel, které představují jedinečný identifikátor, což vše jsou přítěžující okolnosti. Proto v kontextu trestu v rámci správního trestání žalovaný v napadeném rozhodnutí považoval vyšší sankce v částce 75.000,-Kč za adekvátní.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 45 odst.1 písm.h) zákona č. 101/2000 Sb. pravomocně uložena pokuta ve výši 75.000,-Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

Podle ustanovení § 45 odstavec 1 písmeno h/ zákona č. 101/2000 Sb. se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Za uvedený správní delikt se podle odstavce 3 téhož právního ustanovení uloží pokuta až do výše 5.000.000,- Kč.

Podle ustanovení § 13 téhož zákona jsou správce a zpracovatel povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním

údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů. Správce nebo zpracovatel je povinen zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy. V rámci opatření podle uvedeného ustanovení správce nebo zpracovatel posuzuje rizika týkající se a) plnění pokynů pro zpracování osobních údajů osobami, které mají bezprostřední přístup k osobním údajům, b) zabránění neoprávněným osobám přistupovat k osobním údajům a k prostředkům pro jejich zpracování, c) zabránění neoprávněnému čtení, vytváření, kopírování, přenosu, úpravě či vymazání záznamů obsahujících osobní údaje a d) opatření, která umožní určit a ověřit, komu byly osobní údaje předány.

K námitce žalobce, že ze samotného objevení předmětných osobních složek uchazečů o zaměstnání nelze bez dalšího dovozovat porušení povinností na ochranu osobních údajů ve smyslu ustanovení § 13 zákona, a že tedy nebylo vycházeno ze spolehlivě zjištěného stavu věci soud považuje za potřebné uvést, že uvedené ustanovení zákona nevyžaduje, aby správní orgán v řízení o uložení pokuty prokazoval, jakým konkrétním způsobem se příslušné složky dostaly z dispozice žalobce, zda k tomu došlo v důsledku porušení povinností žalobcem jako účastníkem řízení či v důsledku jednání třetí osoby. Nález předmětných složek znamená, že žalobce jako správce a zpracovatel nesplnil zákonem stanovenou povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému, nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů.

Nedůvodnou shledal městský soud i žalobní námitku, ve které žalobce vyjádřil, že žádným z přípustných výkladů skutkové podstaty předmětného správního deliktu nelze dojít k závěru, že by nepřijetí nebo neprovedení opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů představovalo trvající správní delikt.

Trestní právo rozlišuje od jednorázových trestných činů z hlediska časového úseku, v němž byly spáchány, trestné činy pokračující, trvající a hromadné (kolektivní). Je pro ně společné, že trestná činnost trvá po delší dobu a skládá se buď z řady dílčích útoků či spočívá v udržování protiprávního stavu. Trvající trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje, anebo jímž udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Trvající trestné činy se posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvající trestný čin se považuje za spáchaný za účinnosti nového zákona, pokud alespoň část protiprávního jednání, jímž byl udržován protiprávní stav, se odehrála za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že toto jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího zákona. Trestný čin trvající se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování je znakem trestného činu (viz Šámal, P., Pury, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. 5.vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, dále též Novotný, O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. obecná část. 3.vydání. Praha: Codex, 1997, Solnař, V., Císařová, D., Fenyk, J.: Základy trestní odpovědnosti, 2.vydání. Praha: Orac, 2003).

Tyto principy je namístě přiměřeně akceptovat i pro potřeby správního trestání. Za trvající jiný správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá

protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajících jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, respektive k zahájení řízení o uložení pokuty.

Jednání, jehož se žalobce dopustil, mělo charakter trvajících jiného správního deliktu. Žalobce svým jednáním vyvolal protiprávní stav, který posléze udržoval; část jednání měla charakter konání, část opomenutí. Jeho jednání spočívalo v tom, že nezabezpečením předmětných dokumentů při prodeji domu došlo k ohrožení osobních údajů v nich obsažených, tedy k reálnému nebezpečí vzniku poruchy. Žalobce tento protiprávní stav vyvolal tím, že nepřijal opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům a podobně. Tento stav pak dále žalobce udržoval tím, že dokumenty, obsahující osobní údaje, nebyly zabezpečeny ani poté, co na to byl několikrát ze strany nového majitele domu pana K. upozorňován (což vyplývá z důkazů, soustředěných ve spisovém materiálu) a proto správní delikt, spáchaný žalobcem, vykazuje znaky trvajících správního deliktu. Odpovědnost žalobce za tento delikt proto podle názoru soudu nezanikla, když správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt bylo zahájeno dne 12.9.2011 a k faktickému odstranění protiprávního stavu došlo dne 28.8.2011, kdy předmětné listiny zajistila hlídka městské policie. S ohledem na výše uvedené dospěl městský soud k závěru, že lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty a lhůta pro uložení pokuty byly v posuzovaném případě dodrženy a odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu v důsledku uplynutí lhůt nezanikla.

Pokud se týká námitky ohledně výše uložené pokuty, pokuta byla žalobci uložena podle ustanovení § 45 odst.4 zákona ve výši 75.000,- Kč. Tuto pokutu považuje žalobce za nepřiměřeně vysokou vzhledem k právní formě žalobce, jenž je příspěvkovou organizací, když žalobce pokutu může uhradit pouze z prostředků, určených na pomůcky a další materiál pro žáky, čímž nepříznivě ovlivní další činnost žalobce. Podle názoru žalobce nebylo správním úřadem objektivně přihlédnuto k závažnosti, způsobu a době trvání následků případného protiprávního jednání.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že odůvodnění výše uložené pokuty správním úřadem jak v řízení v prvním stupni, tak i v řízení o rozkladu z pohledu obecných zásad ukládání sankce za správní delikt a způsobu stanovení její výše ob stojí, neboť ve svém základu odůvodnění rozhodnutí o rozkladu obsahuje přezkoumatelnou úvahu správního orgánu o tom, jakým způsobem dospěl ke svému rozhodnutí. Správní orgán přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, k intenzitě porušení zákona a k zásahu do práv subjektů (zejména dětí), zohlednil, že sledování bylo trvalého rázu a bylo ukončeno až jako důsledek provedené kontroly, jakož i to, jakým úmyslem byl žalobce vedena, a že nebyl zjištěn únik informací.

Podle ustanovení § 45 odst.4 zákona se za správní delikt uloží pokuta do výše 5.000.000,-Kč. Městský soud uzavírá, že uložená pokuta ve výši 90.000,- Kč, tedy při samé spodní hranici zákonného rozpětí sazby, není sama o sobě ani s přihlédnutím ke všem okolnostem případu sankcí zjevně nepřiměřená. V odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí obsahuje hodnocení skutkového jednání, uvedeného v ustanovení § 46 zákona a přestože není

výslovně odkázáno na slovní vyjádření právního předpisu, jsou v odůvodnění výše uložené sankce obsažena zákonem požadovaná kritéria. Z celého obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti byly správním orgánem hodnoceny, které z těchto skutečností byly zhodnoceny jako polehčující a které naopak jako přitěžující.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Zákonná kritéria pro rozhodnutí o výši uložené pokuty tak byla dle názoru soudu dodržena a meze správního uvážení správního orgánu nebyly překročeny. K tomu, co uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí správní úřad, považuje soud za potřebné uvést, že společenská nebezpečnost se u trvajících deliktů zvyšuje s dobou jejich trvání, přičemž žalobce – jak vyplývá z uvedeného popisu skutkového stavu – udržoval protiprávní stav řádného nezabepečení osobních údajů po značně dlouhou dobu.

Podle názoru soudu má sankce za správní delikt působí jednak ve smyslu individuální represe a jednak ve smyslu individuální a generální prevence. Individuálně represivně působí sankce jako újma, kterou je pachatel deliktu povinen strpět proto, že porušil zákonem mu uloženou primární povinnost. Myšlenka prevence posiluje v právním státě z principu právní jistoty vyplývající vědomí, že každý, kdo poruší právo, se musí bez pardonu spolehnout na to, že jej neodvratně postihne zákonem předvídaná (a toliko zákonem předvídaná) sankce. Generální prevencí z tohoto pohledu rozumíme výchovné ovlivňování třetích osob prostřednictvím sankce v tom směru, aby ony samy nejednaly protiprávně. Konečně individuálně preventivní působení sankce nelze chápat pouze tak, že žalobce odvrací od spáchání stejného deliktu v budoucnosti, ale tak, že pachatele zrazuje od toho, aby v budoucnu obecně vzato porušoval jakékoliv své právní povinnosti. Jak již bylo výše uvedeno, horní hranice pokuty, která mohla být žalobci uložena, je 5 000 000,- Kč. Vezmeme-li v úvahu, že žalobce po dlouhou dobu udržoval protiprávní stav, který byl v příkrém rozporu s těmi nejdůležitějšími povinnostmi správce osobních údajů, nejví se pokuta ve výši 75.000,- Kč, tedy při dolní hranici zákonné sazby, ani v nejmenším jako nepřiměřeně vysoká a možnými – žalobcem v podané žalobě namítanými – likvidačními důsledky uložené pokuty se žalovaný odvolací správní úřad zabývat nemohl, neboť takové důsledky uložené pokuty žalobce ve svém rozkladu nenamítal a žádné konkrétní podklady pro závěr o likvidaci podnikání žalobce předloženy nebyly ani ve správním řízení, ani v řízení před správním soudem.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný správní úřad se v žalobou napadeném rozhodnutí o rozkladu řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce, své rozhodnutí včetně výše uložené sankce řádně odůvodnil. Neshledal-li soud žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.července 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu